

— Ехъ, кой може да знае това! — отвърна жена му, която въ тая минута отрѣзваше хлѣбъ за малкото си момиченце Ягуся.

— Да, така или иначе — бурята е неизбежна. Мъглата надъ пристанището се издига нагорѣ. Слънцето на залѣзване бѣше много румено — като кръвъ, каза Валентинъ.

Жена му не възрази повече.

— Ехъ, колко се отрудохъ днесъ, оплака се Валентинъ. Цѣль денъ прѣвозвахъ тухли. Просто рѣцѣтъ си не осѣщамъ...

— Ами седни и си почини, постѣвѣтва го жена му.

Валентинъ седна, взе на скута си малката Ягуся и начена да я милва.

Отведнажъ отъ къмъ морето лѣхна силничѣкъ хладенъ вѣтрецъ; послѣ вѣтърътъ зафуча и буйно се втурна въ къщицата на риболовеца.

— Аха, вече захваща! продума Валентинъ. Не казвахъ ли, че ще се вдигне такава буря, каквато отдавна не сме виждали.

Вмѣсто отговоръ, Жена му се доближи до прозореца; тамъ тя прѣстоя доста врѣме неподвижно и наблюдаваше, какъ се подема бурята.

— Да, имашъ право! Морето бѣсно се вълнува. Отъ къмъ югъ влѣче право насамъ черни, тъмни облаци. Скоро, наистина, ще се разиграе силна буря. Избави ни, Богородичке, отъ такава злочестина!

До прозореца доближи и Валентинъ, съ дѣтето на рѣцѣ; той захвана да се вгледва внимателно въ морскитѣ вълни.